

گواهی امام علی(ع) بر اسلام آوردن حضرت خدیجه(س)

امام علی(ع) می‌فرماید: پیامبر هر سال در غار حرا مدتی به خلوت می‌نشست و تنها من او را می‌دیدم ... هنوز اسلام در هیچ خانواده‌ای شکل نیافته بود مگر آنجا که رسول خدا بود و خدیجه و من سومین آن‌ها بودم.

امام علی(ع) می‌فرماید: پیامبر هر سال در غار حرا مدتی به خلوت می‌نشست و تنها من او را می‌دیدم ... هنوز اسلام در هیچ خانواده‌ای شکل نیافته بود مگر آنجا که رسول خدا بود و خدیجه و من سومین آن‌ها بودم.

خبرگزاری فارس: گواهی امام علی(ع) بر اسلام آوردن حضرت خدیجه(س)

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه خبرگزاری فارس، ماه مبارک رمضان، ماهی است که شب‌های قدرش با نام مبارک امیرالمؤمنین علی بن ابیطالب(ع) عجین شده است، به همین مناسبت بر آن شدیم در این بهار قرآن، تفرّلی بهارانه به نهج‌البلاغه داشته باشیم تا بتوانیم خوشه‌ای از کلام گرانهای مولا و مقتدای خویش برچینیم.

در ادامه برخی از فرازهای خطبه 234 نهج‌البلاغه که معروف به خطبه «#171؛قاصعه» که بلندترین خطبه است، در نکوهش ابلیس و برحذر داشتن مردم از پیروی او مواردی را مطرح می‌کند، می‌آید:

*عبرت آموزی از ماجرای ابلیس

«#171؛فَاعْتَبِرُوا بِمَا كَانَ مِنْ فِعْلِ اللَّهِ بِإِبْلِيسَ إِذْ أَحْبَطَ عَمَلَهُ الطَّوِيلَ وَجَهْدَهُ الْجَهِيدَ - وَكَانَ قَدْ عَبَدَ اللَّهَ سِتَّةَ آلَافِ سَنَةٍ لَا يُذَرِّي أَمِنْ سِنِي الدُّنْيَا أَمْ مِنْ سِنِي الْآخِرَةِ - عَنْ كَبِيرِ سَاعَةٍ وَاحِدَةٍ فَمَنْ ذَا بَعْدَ إِبْلِيسَ يَسْلُمُ عَلَى اللَّهِ بِمِثْلِ مَعْصِيَتِهِ كُلِّ مَا كَانَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ لِيُدْخَلَ الْجَنَّةَ بَشَرًا بِأَمْرِ أُخْرِجَ بِهِ مِنْهَا مَلَكًا إِنَّ حُكْمَهُ فِي أَهْلِ السَّمَاءِ وَأَهْلِ الْأَرْضِ لَوَاحِدٌ وَمَا بَيْنَ اللَّهِ وَبَيْنَ أَحَدٍ مِنْ خَلْقِهِ هَوَادَةٌ فِي إِبَاحَةِ حِمَى حَرَمِهِ عَلَى الْعَالَمِينَ»

پس پند گیرید از آنچه خداوند با اهریمن کرد، کردارهای دراز دامن و تلاش‌های پیگیر او را بیهوده ساخت - در حالی که او شش هزار سال خدای را پرستیده بود، آن هم دانسته نیست که از سال‌های دنیاست یا از سال‌های آخرت - تنها به خاطر یک لحظه خود بزرگ بینی و تکبر، پس چه کسی بعد از شیطان با گناهی همانند گناه او از عذاب حق سالم تواند ماند هرگز خداوند- منزّه است نام وی - بشری را با وجود انجام گناهی که فرشته‌ای را به خاطر آن از بهشت راند، بدان وارد نسازد، فرمان وی در مورد آسمانیان و زمینیان یکسان است و خدای سبحان به هیچ کس از آفریدگانش ورود به «#171؛منطقه ممنوعه و حرام» را رخصت نداده است.

*فلسفه عبادات

«#171؛وَعَنْ ذَلِكَ مَا حَرَسَ اللَّهُ عِبَادَةَ الْمُؤْمِنِينَ بِالصَّلَوَاتِ وَالزَّكَوَاتِ وَمُجَاهِدَةِ الصِّيَامِ فِي الْأَيَّامِ الْمَقْرُوءَاتِ تَسْكِينًا لِأَطْرَافِهِمْ وَتَحْشِيعًا لِأَبْصَارِهِمْ وَتَذَلِيلًا لِقُلُوبِهِمْ وَإِذْهَابًا لِلْخِيَلَاءِ عَنْهُمْ لِمَا فِي ذَلِكَ مِنْ تَغْيِيرِ عِتَاقِ الْوُجُوهِ بِالثَّرَابِ تَوَاضَعًا وَالتَّصَاقِ كَرَامٍ الْجَوَارِحِ بِالْأَرْضِ تَصَاغَرًا وَ لِحُوقِ الْبُطُونِ بِالْمُتُونِ مِنَ الصِّيَامِ تَذَلُّلًا مَعَ مَا فِي الزَّكَاةِ مِنْ صَرْفِ ثَمَرَاتِ الْأَرْضِ وَغَيْرِ ذَلِكَ إِلَى أَهْلِ الْمَسْكَنَةِ وَالْقَفَرِ انْظُرُوا إِلَى مَا فِي هَذِهِ الْأَفْعَالِ مِنْ قَمْعِ تَوَاجِمِ الْقَحْرِ وَقُدْعِ طَوَالِعِ الْكِبَرِ»

و از این جاست که خدا بندگان مؤمن خود را با «#171؛نماز» و «#171؛زکات» و سخت کوشی ایام روزه‌داری حفظ فرماید تا اندامشان از گناه بیمه شود و چشمه‌اشان فروتنی آموزد و جانشان خاکساری گیرد و دلهایشان فروهشتگی پذیرد و خودپسندی از آن به کلی رخت برزند؛ چرا که در نماز چهره‌های کریم از روی فروتنی بر خاک ساییده شود و سر و رویی که همیشه بر بلندای انسان سروری دارد، از سر خاکساری و کوچک شماری در برابر خداوند بر زمین نهاده شود و از سر فروتنی در روزه، پرواری و شکمبارگی فراموش شود و به برکت زکات، بهره‌های زمین و جز این در راه مستمندان مصرف شود، به اسرار آنچه در این کارها (عبادات) است با همه وجود بنگرید، از سرکوبی جوانه‌های نازیدن و ریشه کن کردن درخت کبر ورزیدن.

*شمه‌ای از فضائل امام علی(ع)

&171#؛ وَلَقَدْ قَرَنَ اللَّهُ بِهِ- صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ- مِنْ لَدُنْكَ كَانَ فَطِيمًا أَكْثَمَ مَلَكٍ مِنْ مَلَائِكَةٍ يَسْلُكُ بِهِ طَرِيقَ الْمَكَارِمِ وَمَحَاسِنَ اخْتَلَقَ الْعَالَمَ لَيْلَهُ وَنَهَارَهُ وَ لَقَدْ كُنْتُ أَتَّبِعُهُ اتِّبَاعَ الْقَصِيلِ أَثَرُ أُمِّهِ يَرْفَعُ لِي فِي كُلِّ يَوْمٍ مِنْ أَخْلَاقِهِ عِلْمًا وَيَأْمُرُنِي بِالْإِقْتِدَاءِ بِهِ وَلَقَدْ كَانَ يُجَاوِرُ فِي كُلِّ سِتَّةٍ بِحَرَاءٍ فَأَرَاهُ وَلَا يَرَاهُ غَيْرِي وَلَمْ يَجْمَعْ بَيْنَهُ وَاحِدٌ يُؤَمِّدُ فِي الْإِسْلَامِ غَيْرَ رَسُولِ اللَّهِ- صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ- وَحَدِيجَةَ وَأَنَا ثَالِثُهُمَا أَرَى نُورَ الْوَحْيِ وَالرَّسَالَةِ وَأَشْمُ رِيحَ الثُّبُوتِ»

خداوند از همان آغاز شیرخوارگی، سترگ‌ترین فرشتگان خویش را بر آن بزرگوار گمارده بود تا شب و روز، او را به راه فضیلت‌ها و نیکی‌های اخلاقی جهان رهنمون باشند، من نیز از او پیروی می‌کردم، درست مانند نوباوه‌ای که پا به پای مادر ره می‌سپارد و او در جبهه تربیت، فرماندهم بود و من نیز برای او چون لشکری، لذا هر روز پرچمی بر می‌افراخت و به من فرمان می‌داد که از آن پیروی کنم، پیامبر هر سال در &171#؛ غار حرا» مدتی به خلوت می‌نشست و تنها من او را می‌دیدم و جز من دیگری به دیدار او توفیق نمی‌یافت. هنوز اسلام در هیچ خانواده‌ای شکل نیافته بود مگر آنجا که رسول خدا - درود خدا بر او و خاندانش - بود و خدیجه و من سومین آن‌ها بودم، نور وحی و رسالت را می‌دیدم و شمیم پیامبری را می‌شنودم.

*الگوی کامل ایمان

&171#؛ وَإِنِّي لَمِنْ قَوْمٍ لَا تَأْخُذُهُمْ فِي اللَّهِ لَوْمَةٌ لَائِمٌ سِيمَاهُمْ سِيمَا الصِّدِّيقِينَ وَكَلَامُهُمْ كَلَامُ الْأَبْرَارِ عُمَارُ اللَّيْلِ وَمَتَارُ النَّهَارِ مُتَمَسِّكُونَ بِحَبْلِ الْقُرْآنِ يُحْيُونَ سُنَنَ اللَّهِ وَسُنَنَ رَسُولِهِ لَا يَسْتَكْبِرُونَ وَلَا يَعْثُونَ وَلَا يَغْلُونَ وَلَا يَقْسِدُونَ قُلُوبُهُمْ فِي الْجَنَانِ وَأَجْسَادُهُمْ فِي الْعَمَلِ»

من از تبار کسانی هستم که در راه خدا سرزنش هیچ سرزنشگری در آن‌ها در نمی‌گیرد، چهره‌هاشان چهره راستگویان است و سخنانشان سخن نیکان، شب بیداراند و روز پیشوایان. به رشته محکم قرآن با همه وجود چنگ انداخته‌اند، سنت‌های خدا و پیامبرش را زنده می‌کنند، نه کبر ورزند و نه برتری جویند و نه فریب کاری و تباهی کنند، دل‌هاشان به یاد بهشت و بدن‌هاشان وقف کار خیر است.